ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

ze dne 22. července 2013

ve věci E-15/12

Jan Anfinn Wahl v. Islandský stát

(Článek 3 Dohody o EHP – Článek 7 Dohody o EHP – Forma a prostředek k provedení směrnic – Směrnice 2004/38/ES – Volný pohyb státních příslušníků států EHP – Omezení práva vstupu – Procesní záruky)

(2013/C 309/06)

Ve věci E-15/12 Jan Anfinn Wahl v. Islandský stát – ŽÁDOST předložená Hæstiréttur Íslands (Nejvyšším soudem Islandu) podle článku 34 Dohody mezi státy ESVO o zřízení Kontrolního úřadu a Soudního dvora týkající se výkladu článku 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, Soudní dvůr ve složení Carl Baudenbacher, předseda (soudce-zpravodaj) a Per Christiansen a Páll Hreinsson, soudci, vynesl dne 22. července 2013 rozsudek, jehož výrok zní:

1) Podle článku 7 Dohody o EHP má stát EHP/ESVO volbu formy a prostředků k provádění aktu, jakým je směrnice 2004/38/ES, do svého právního řádu. Provedení směrnice do vnitrostátního práva nevyžaduje, v závislosti na právním kontextu, nezbytně legislativní činnost, je-li daná směrnice provedena s nezpochybnitelným závazným účinkem, jakož i s požadovanou určitostí, přesností a jasností tak, aby byl splněn požadavek právní jistoty.

2) Je dostatečné, aby stát EHP ve svém rozhodnutí podle článku 27 uvedené směrnice, kterým na základě veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti odmítá vydat povolení ke vstupu jednotlivce, jenž je státním příslušníkem jiného státu EHP, na své území, vycházel pouze z posouzení nebezpečnosti, které hodnotí úlohu jednotlivce při rozšiřování organizace, jejímž je dotyčný jednotlivec členem, spočívajícím v přihlášení se nového uskupení k regulím takové organizace, a z něhož vyplývá, že má tato organizace spojení s organizovanou trestnou činností a že v místech, kde se tuto organizaci podařilo zřídit, došlo k nárůstu organizované trestné činnosti. Dále se vyžaduje, aby posouzení vycházelo výlučně z osobního chování dotyčného jednotlivce. Toto osobní chování musí navíc představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a omezení práva vstupu musí být přiměřené. Je na vnitrostátním soudu, aby s ohledem na relevantní skutkové i právní okolnosti rozhodl, zda jsou tyto požadavky splněny.

3) Stát EHP nesmí být nucen k tomu, aby nejdříve prohlásil danou organizaci a členství v ní za protiprávní proto, aby mohl členu této organizace, který je státním příslušníkem jiného státu EHP, následně odmítnout vydání povolení ke vstupu na své území podle článku 27 uvedené směrnice, jestliže za daných okolností není toto prohlášení považováno za vhodné. Stát EHP však musí mít jasně definované stanovisko, pokud jde o činnosti této organizace, a s ohledem na činnosti, které mohou ohrožovat veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, musí být přijata administrativní opatření v boji proti těmto činnostem.

4) K tomu, aby bylo možné uplatnit ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti podle čl. 27 odst. 1 uvedené směrnice, nestačí, aby stát EHP definoval jako trestné takové chování, které spočívá ve schvalování jednání jiné osoby, které je součástí činnosti zločinného spolčení.

5) Vnitrostátní správní orgány musí zajistit, aby byly k dispozici dostatečné důkazy k tomu, aby bylo možné podle čl. 27 odst. 2 uvedené směrnice dospět k závěru, že osobní chování dotyčného jednotlivce velmi pravděpodobně představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Vnitrostátní soud musí v souladu se zásadou rovnocennosti a efektivity rozhodnout, zda je tomu tak i v tomto případě.